

Въвъ дивний ходъ на охолнитѣ птички
И непритворно свойто възхищене
Испращатъ къмто модри небеса.

Дойде при мене този същия Май.
Три пъти той почука на вратата
И се обади: «Азъ съмъ Май! Ела,
Мечтателъ блѣденъ, Май да те цѣлуне!»
Но ази му вратата не отворихъ
И тѣй отвърнахъ нему: — Гостъ зловѣщъ,
Недѣй ме ти напусто призовава.
Прозряхъ те азъ, и цѣло мироздане
Прозряхъ, проникнахъ въ тъмни глѣбини —
Изчезнаха вси радости свѣтовни,
И вѣчна мъка ми сърдце терзай.
Кръзь непрогледни каменни стѣни,
Проникнахъ ази въ хорскитѣ къщи
И въ хорскитѣ сърдца — на всждѣ видяхъ
Лъжа, приструвки и неволи; — четохъ
И по лицата помисли коварни.
Въ свѣнливия румянецъ на момата
Азъ видяхъ трепетъ на потайна похоть;
Надъ гордото и вдъхновенно чело
На юноша — палячовската шапка;
И наждѣто да обърняхъ погледъ
Недъгави наврѣдомъ виждахъ сѣнки
И образи изюдени и тъпи, —
И самъ незнаяхъ дѣка се намирамъ,
Въвъ болница ли, въ лудница ли вѣйдѣ.
И виждахъ ази, като прѣзъ кристалъ,

